

TÄHEKE

NR. 7
1974

KULDSETE KÄTEGA MEISTER

Pildistanud GUSTAV GERMAN

ellel pildil näed tootmiskoondise «Baltika» rätsepat Meeta Vilbaste. Ta õmbleb lastele koolivormipükse. Pükse või pintsakut ei tee vabrikus algusest lõpuni valmis üks tööline. Õmblusmasinate pika rivi kõrval on liikuv lint ehk konveier, millel õmmeldavad rõivad sõidavad ühe rätsepa juurest teise juurde. Üks, näiteks, õmbleb pükstel valmis taskuvoodri, teine kinnitab selle pükste külge, kolmas laseb kokku harud. Neljandal ja viiendal on jälle oma ülesanne. Nii läheb töö kiiremini. Meeta Vilbaste töötab üsna masinarivi lõpus. Siia jõudes on püksid juba peaaegu valmis. Ta õmbleb nendele külge miidri. Mõnikord, kui Meeta Vilbaste ees või taga töötav rätsep on haigestunud, teeb ta ära ka nende töö. Heameelega abistab ta noori õmblejaid. Kõige paremaid õmblejaid nimetatakse vabrikus kuldsete kätega meistriteks. Üks neist on Meeta Vilbaste. Ta on rätsep olnud juba neliteist aastat ja õppinud selgeks kõik selle töö saladused. Võistluses teiste rätsepatega on ta palju kordi võitjaks tulnud. Virga ja korraliku töölise pilt on sageli vabriku autahvliil. Tänavu on «Baltikal» vaja õmmelda palju rohkem mantleid, jopesid ja ülikondi kui möödunud aastal. Tänavune aasta on viisaastaku neljas, määrav aasta. Seepärast peavad kõik eriti hästi töötama. Ka Meeta Vilbaste ületab iga päev oma töönormi.

ERLA MALKOV

MANIVALD KESAMAA

Igäikeel nagu õnne

ON VAST MAJAS LAPSEPÕNNE!
IGAL NEIST ON PALJU ÕNNE.

ÕNN EI OLE IME MINGI,
EI TA KANNA KULDSEID KINGI.

KAUGELT OTSIDA EI TASU,
MUINASJUTUMAAL EI ASU.

ÕNN ON SÕE JA VALGE KODU.
KENA NUKK VÕI KIIKUV HOBU.

ON SU EMA JA SU ISA.
HÄLLIS VÄIKSE VENNA KISA.

YANAEMA KORTSUND PALGED.
TAADI JUUKSED LUMIVALGED.

JÄ KUI ÕHTU SÜÜTAB TULED,
TÖÖLT SIIS ISA KOJU TULEB.

LAUAL LÕHNAB VÄRSKE LEIB.
EMA SÕOMA KUTSUB MEID.

KOOS ON JÄLLE RÕOMUS PERE.
MÕÖDUS PÄEV NII HEA JA ERE.

KAUA MEELEST SEE EI LÄHE.
JUTURAAMAT. PILDID. TÄHED.

PUUDE LADVUS TUULEKOHIN.
PEENRAL LILLED. AIAS ROHI.

PILVITU JA KÕRGE TAEVAS.
TEEL ON RONGID. VETEL LAEVAD.

MUSTAL MULLAL KÜNNISAHAD.
ÕNNE ON KUI PALJU TAHAD.

NÕNDA PALJU NAGU SOOVID,
IGAS MAJAS, IGAS HOOVIS.

ENE KIRJANIK
EMMA MOŠKOVSKAJA
MATI JA PLUUS
SEE ON MATI PLUUSIKE.

«KULLAKALLIS PLUUSIKE,
VÖTA PIIMA KRUSIKE!»

VÖTTIS PIIMA PLUUS JA VÖID,
PUTRU SÖI, KUI LAPSED SÖID,
PRAADI VAAGNALT MAITSMAS KÄIS...

«PLUUS, SU KÖHT ON NÜÜD VIST TÄIS!»

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

HELJO MÄND
KES SAAB AEDA?

KAPSAS KASVAB KAPSAAIAS.
KITSEKENE, KAPSAMAIAS,
HIILIB KAPSAAEDA.

KANA SIBLIB KANAAIAS.
REINUVADER, KANAMAIAS,
PIILUB KANA AEDA.

MARI KÜPSEB MARJAAIAS.
VÄIKE MARJU, MARJAMAIAS,
VAATAB MARJAAEDA.

ROHI VOHAB KARJAAIAS.
KAS SIIS LEHM EI OLE MAIAS,
ET SAAB KARJAAEDA!

4

ENE KIRJANIK
IRINA TOKMAKOVA

PÄKAPIKK

KÄIB HOMMIKUTI PÄKAPIKK
ME MAJAS, TILLUKE KUI TIKK.
JA TEMA JUTT EI OLE PIKK:
«TE HOOLSALT KÖRVU PESKE!»

SEEPEALE HÜÜAME KÖIK NII:
«KUID PÄKAPIKKE POLEGI!»
TA NAERAB VASTU: «IKKAGI
TE TIHTI KÖRVU PESKE!»

Tõlkinud ELLE TURKINA

ELLEN NIIT

Söögilauajutt

Hautatud porgandid on selle poolest head, et Teet ei taha neid süüa. Ja kuna Teet neid muidu kunagi ei söö, siis jutustab memm porgandite juurde söögilauajuttu. Jutt kostab aga kõigile. Jutt kostab Triinule ja Taavile sinnasamasse laua taha, jutt kostab kutsule laua alla ja kiisule kapi otsa. Jutt kostab koguni emale ja isale teise tuppja ja taadile televiisori ette.

Kui jutt on küllalt kaua kestnud, ütleb taat: «Andke siia, ma süön ise need porgandid ära. Minu käes on see tühi asi.»

«Ei saa, ei saa!» pistavad Triinu ja Taavi kisama. «Ei tohi porgandeid ära süüa! Memmel on jutt alles pooleli.»

Kuidas onu Ööbik ennast riide paneb

Onu Ööbik paneb ennast kogu aeglaselt riide, sest tal ei ole ema. Onu Ööbik istub algul tükk aega sängiserval ja vaatab oma varbaid. Olgu öeldud, et see sünnib südapäeval, sest onu Ööbik magab ennelõunal ja tõuseb üles lõuna ajal. Onu Ööbik käib nimelt öötööl.

Tavaliselt unustab onu Ööbik algul särki hoopis pluusi alla panemata. Siis ta märkab seda ja paneb ruttu särki pahempidi selga. Seda märkab ta ka ja paneb särki ruttu tagurpidi selga. Ja lõpuks paneb ta särki kogemata õigetpidi selga.

Onu Ööbiku püksid on sageli kadunud. Kui särk saab selga, otsib onu Ööbik pükse. See võtab aega. Aega võtavad ka pükste pahempidi ja tagurpidi jalgapanemised ja eriti kahe jala toppimine ühte püksisäärde. Onu Ööbik on sellest lausa väsinud.

Pealmisi pükse ja pluusi onu Ööbik pahempidi jalga ja selga ei pane. Nii palju on ema teda väikesest peast õpetanud. Need paneb ta algul tagurpidi ja siis kohe õigetpidi jalga ja selga. Väga harva juhtub, et ta paneb algul püksid selga ja pluusi jalga ja siis alles ümberpöörduvalt.

Kampsuni paneb onu Ööbik alati tagurpidi selga, sest sellest on raske aru saada, kuidas see peab seljas käima. Õnneks ei saa ka teised sellest aru.

Siis paneb onu Ööbik sokid õigesse ja kingad valesse jalga.

Lõpuks paneb onu Ööbik mütsi selga ja palitu pähe ja lähebki kiiresti öötööle.

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

Õnneõis

Tiina ja Tauno otsisid aiaäärsest sirelipöösast õnne. Nad olid suured lapsed ja teadsid juba, et õnne on raske leida. Seepärast ei hakanud nad alumisi kobaraid vaatamagi. Nad ronisid lattaia põikpuule, sirutasid käed nii kõrgele, kui ulatusid, ja sõrmitsesid ladvakobaraid.

Enamasti olid kõik sireliõied neljalehelised. Vahel harva leidis mõni, millel oli kolm kroonlehte. Viielehelisi õisi nägid nad üpris vähe ja nii see pidigi olema. Viielehelised õied tähendavad õnne, aga õnne ei tule igal sammul ette.

«Üks—null!» pidas Tauno enda ja õe õnne üle arvet.

«Üks—üks!» tegi Tiina paranduse.

«Kaks—üks!» leidis Tauno veel ühe viielise.

«Kaks—kaks!» ei jäänud Tiina maha.

Ja siis nägid nad suurt õnne. Nii suurt õnne, et tuleks vist kirjutada suure tähega. Sellel oli viie asemel viisteist õielehte. Või koguni kuusteist. Täpselt ei saa seda ütelda, sest ei Tiina ega Tauno osanud üle kümne lugeda.

«Minu!» röögatas Tauno ja krapsas kobarat vasaku käega.

«Minu!» kisendas Tiina ja rabas õietutti parema peoga.

«Mina nägin enne!» pasundas Tauno ja lõi oma parema käe sõrmed Tiina juustesse.

«Mina nägin enne!» kiunus Tiina ja haakis oma vasaku käe Tauno krae vahele.

Siis nad kukkusid.

Kukkumine oli nii suur, et tuleks vist kirjutada suure tähega.

Taunol oli huul katki, säär marraskil ja varvas kahekorra. Tiinal kriips põse peal, põlv verel ja põll lõhki. Mõlemad ajasid nii suurt pilli, et tuleks vist kirjutada suure tähega.

See seal kõrgel ei saanud küll õnneõis olla!

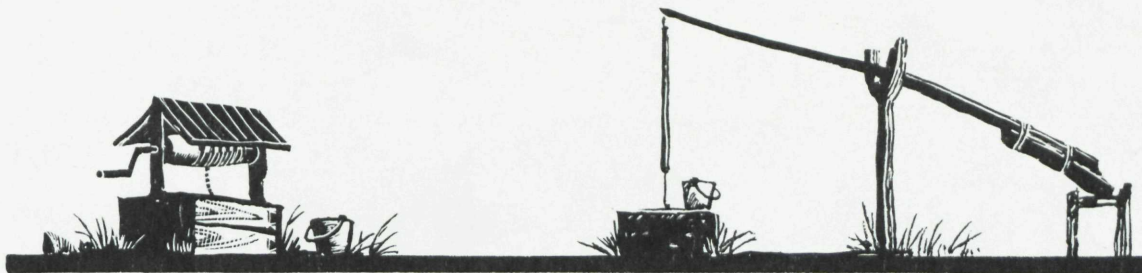

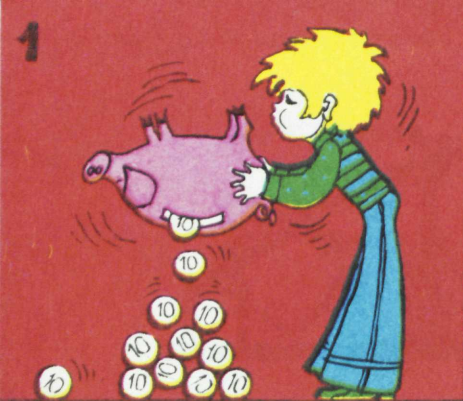
Illustreerinud EDGAR VALTER

OLIVIA SAAR

Kaks kaevu

«Minu vanaemal on kooguga kaev.»
«Aga minu vanaemal on vändaga kaev.»
«Kooguga kaev on parem.»
«Vändaga kaev on veel parem.»
«Aga vändaga kaevul pole kooku.»
«Aga kooguga kaevul pole vänta. See sinu kook on üldse üks igavene koogats!»
«See sinu vänt on üks... üks... igavene vändats!»
«Niisugust sõna pole olemas.»
«Miks ei olel Ma ise tegin.»
«Sõnu ei saagi teha.»
«Saab küll! Minu ema ütles tänagi isale, et juba jälle sa teed sõnu.»
Vaikus.
«Aga kooguga kaevust tuleb head vett.»
«Aga vändaga kaevust tuleb palju paremat vett.»
«Ega ikka tule!»
«Tuleb ikka küll!»
«Tead, ma räägin oma vanaemale ära, mida sa tema kaevu kohta ütlesid.»
«Mina räägin oma vanaemale ka ära, mida sina tema kaevu kohta ütlesid.»
«Räägi, kui tahad!»
«Räägingi!»
Prõmm! löödi üks uks kinni.
Prõmm! löödi ka teine uks kinni.
Nii kooguga kaev kui vändaga kaev olid ammuilma tilgatumaks kuivanud. Mõlemad vanaemad võtsid vett uuest puurkaevust, mis seisis kahe vana kaevu vahemaal.

LOOMADE VANUS

Kolhoosi tallimees Paap rakendas hiirhalli hobust vankri ette. Naljapärest küsisin: «Kuule, Hall, kui vana sa õige oled!» Hobune pööras pea minu poole, raputas lakka ja kikitas kuulatades kõrvu. Siis hakkas naerma — tõstis ülemise moka üles, nii et suured hambad paistsid.

Ka Paap muheles: «Hall näitas sulle hambaid, et võiksid ta vanust näha.»

«Mismoodi näha!» imestasin.

Paap seletas: «Hobune krõmpsutab heinu ja kaeru ning aja jook-

sul hambad kuluvad. On hobusel hambad rohkem või vähem kulanud, selle järgi saabki vanust määrata.»

«Ja kohe täpselt!»

«Ei, päris täpselt ei saa. Võid arvata hobuse tõelisest elueast poolteist kuni kaks aastat nooremaks või vanemaks.»

«Aga kui kaua hobune elab!»

Paap mõtles veidi, siis vastas: «Hobune, keda põllutöödel või raskete koormate vedamisel kasutatakse, elab kuni kolmekümne-

HANI — 40 AASTAT

KANA — 20 AASTAT

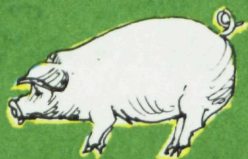
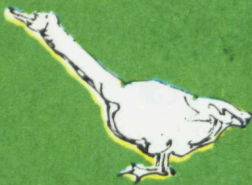
SIGA — 20 AASTAT

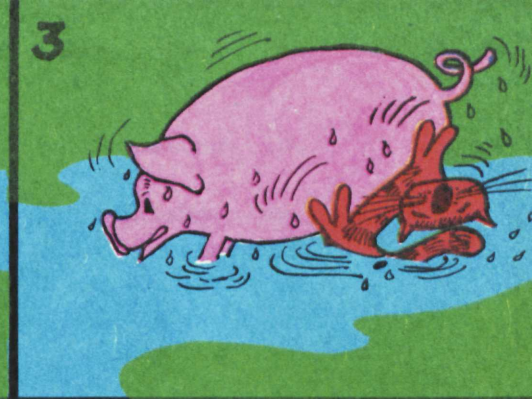
LAMMAS — 15 AASTAT

KASS — 12 AASTAT

KOER — 15 AASTAT

HAUG — 15 AASTAT

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

aastaseks. Loomaaias on hobuste elueaks isegi üle viiekümne aasta.»

* Kuidas saab määrata veise, lamba või metskitse ja põdra vanust? Nagu hobuselgi — hammaste kulumise järgi. Aga kuidas määrata kassi, koera, hundi, rebase ja karu vanust?

Looma välimuse järgi võib ütelda, kas ta on noor või juba üpris eakas. Täpset vanust määrata ei saa. Kui vana on üks või teine loom ja kui kaua nad üldse elavad, selle kohta saavad teadlased andmeid ainult loomaadedadest. Nii on määratudki kindlaks paljude loomade ja lindude eluiga.

* Kord nägin, kuidas teadlane uuris mikroskoobiga kalasoomust.

Mikroskoobi torus on suurendusklaasid ja nende läbi vaadates paistab tilluke soomusplaat üsna suurena.

«Mis sest soomusest uurite!» küsisin.

«Tahan teada, kui vana see ahvenapurikas oli, kes Võrtsjärvest kinni püüti,» vastas teadlane. Ja ta seletas: «Kalad on loomariigis erandiks. Nende vanust saab täpselt määrata.

Kalad kasvavad suvel ja sügisel, talvel ei kasva üldse. Koos kalaga kasvavad tema keha katvad soomused. Suvel tekivad soomustele laiad, sügisel kitsamad vallikesed. Talvel valles ei teki. Järgmisel kevadel hakkavad soomustel jälle laiad vallid kasvama. Nii moodustub kasvuvöönd ehk aastaring. See ulatub ühtede kitsaste vallikeste lõpust (vahepeal on laiad vallid) teiste kitsaste vallikeste lõpuni. Nüüd on ainult vaja soomusel aastaringid üle lugeda. Mitu aastaringi on soomusel, niimitu aastat on kala vana.»

EINO TALI

AHVEN — 12 AASTAT

VIIDIKAS — 6 AASTAT

PÕDER — 20 AASTAT

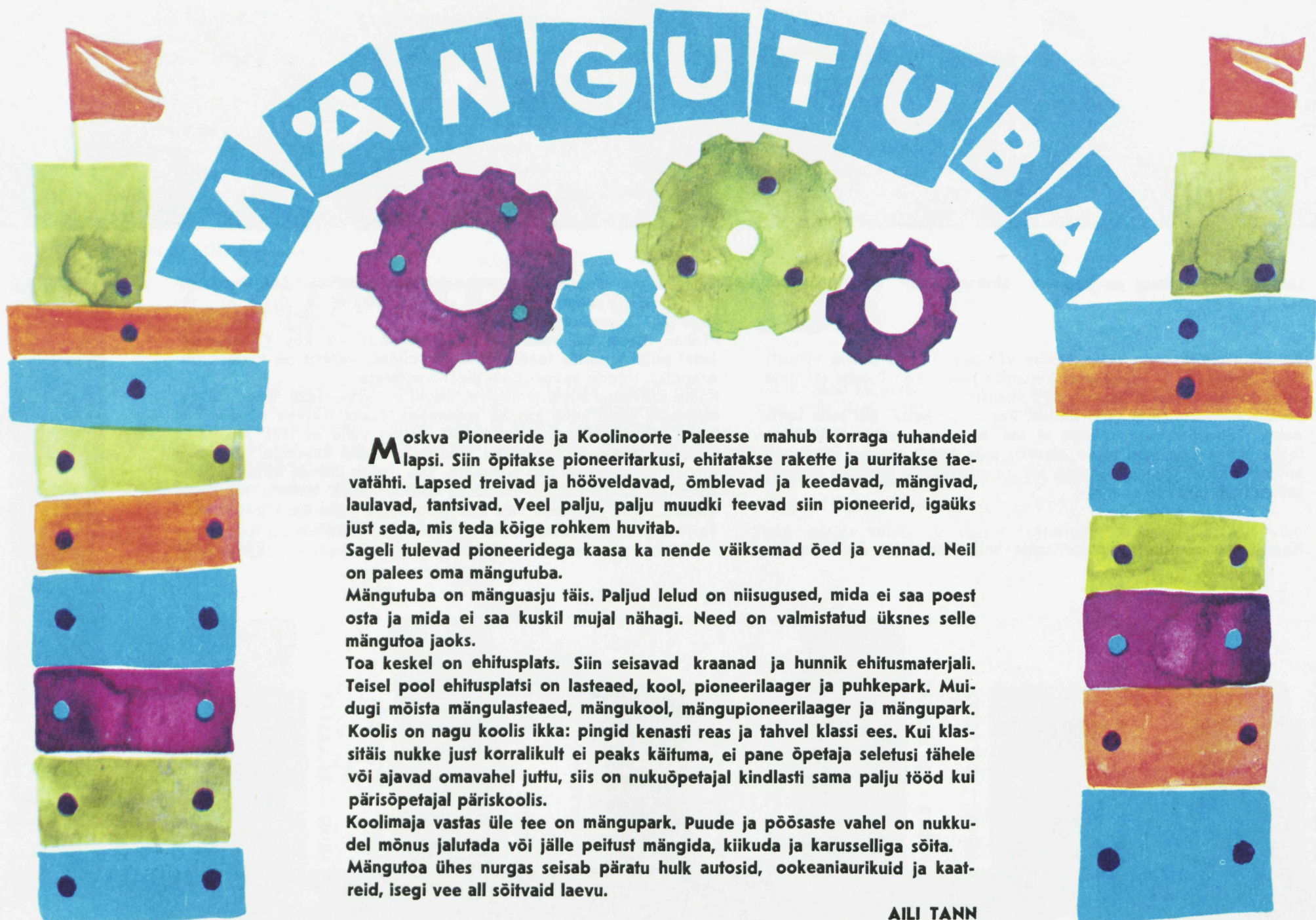
METSKITS — 15 AASTAT

REBANE — 12 AASTAT

HUNT — 15 AASTAT

KARU — 50 AASTAT

Moskva Pioneeride ja Koolinoorte Paleesse mahub korraga tuhandeid lapsi. Siin õpitakse pioneeritarkusi, ehitatakse rakette ja uuritakse taevatähti. Lapsed treivad ja hõõveldavad, õmblevad ja keedavad, mängivad, laulavad, tantsivad. Veel palju, palju muudki teevad siin pioneerid, igäüks just seda, mis teda kõige rohkem huvitab.

Sageli tulevad pioneeridega kaasa ka nende väiksemad õed ja vennad. Neil on palees oma mängutuba.

Mängutuba on mänguasju täis. Paljud lелud on niisugused, mida ei saa poest osta ja mida ei saa kuskil mujal nähagi. Need on valmistatud üksnes selle mängutoa jaoks.

Toa keskel on ehitusplats. Siin seisavad kraanad ja hunnik ehitusmaterjali. Teisel pool ehitusplatsi on lasteaed, kool, pioneerilaager ja puhkepark. Muidugi mõista mängulasteaed, mängukool, mängupioneerilaager ja mängupark. Koolis on nagu koolis ikka: pingid kenasti reas ja tahvel klassi ees. Kui klasstitäis nukke just korralikult ei peaks käituma, ei pane õpetaja seletusi tähele või ajavad omavahel juttu, siis on nukuõpetajal kindlasti sama palju tööd kui pärisõpetajal päris koolis.

Koolimaja vastas üle tee on mängupark. Puude ja pöösaste vahel on nukudel mõnus jalutada või jälle peitust mängida, kiikuda ja karusselliga sõita.

Mängutoa ühes nurgas seisab päratu hulk autosid, ookeaniaurikuid ja kaatreid, isegi vee all sõitvaid laevu.

AILI TANN

HOMMIKU- EINE RANNA- KALJUDELT

Oleksid kindlasti väga üllatunud, kui ühel hommikul leiaksite söögilaualt taldrikutäie pudru asemel hoopis vaagna, milles on mere järele lõhnavad rannakarbid. «Kas siis seesuguseid elukaid süüakse!» ajaksid huuled torru ja nihutaksid end igaks juhuks lauast veidi eemale.

Aga tõepoolest süüakse! Ja väga paljudes maailma maades. Kui ma paar aastat tagasi Prantsusmaal viibisin, nägin tihti, kuidas hommikul sinuvanused poisid ja tüdrukud, korvid ja noad kaasas, randa tulid. Meri tangesen parajasti ning paljas-

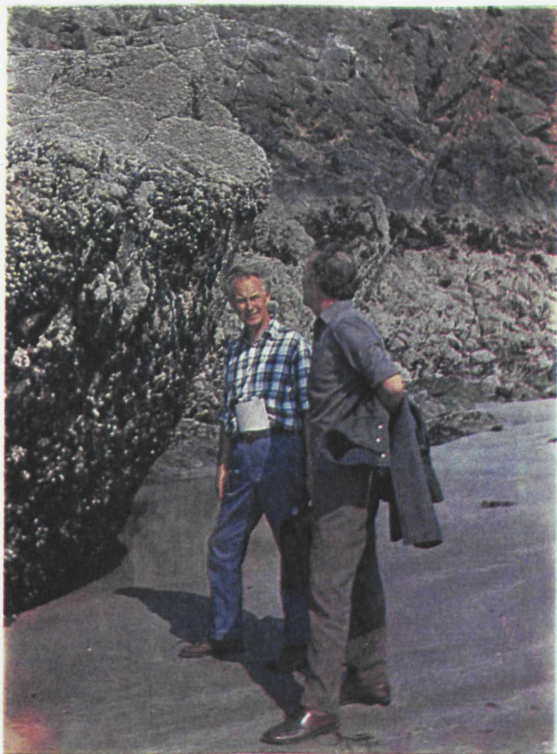
tas karpidega paksult ülekülvatud rannakaljude. Lapsed kangutasid nuga-
gadega kaljude küljest karpe lahti ja täitsid nendega korvid kuhjani. Kui ma ise kaljusid lähemalt uudistasin, tundsin karpides ära needsamad, mida me kodus konnakarpi-
deks kutsume.

Oled sa suvel mererannalt konnakarpe korjanud! Meie kodumere vesi on üsna mage ja seepärast ei kasva karbid kuigi suureks. Soolases ookeanivees kasvavad karbid kiiresti priskeks. Viiest-kuuest karbist piisab sinuvanuse poisi või tüdruku hommikueineks täielikult.

Aga kuidas neid mereande siis süüakse?

Ühed peavad lugu keedetud karpidest, mis maitself meenutavad keedetud muna. Hoopis rohkem on neid, kes eelistavad süüa karpe toorelt, lisades juurde vaid pisut sidrunimahla või pipart. Seesugune toit tundub üsna vintske, kuid on väga tervislik. Sööjale jäävad mälestuseks kenad triibulised karbi-
poolmed. Neid ühel pildil näedki. Teisel pildil on kaks eesti geoloogi Prantsusmaal karpidega kaetud rannakaljusid uudistamas.

EINAR KLAAMANN

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

KARU JA TARU

VÕTAN HALU, NOA KA,
VOOLIMA SIIS ASUN MA.
TAHAN TEHA KARU
JA VEEL MESITARU.

HALU KOHE SÜLLE SEAN.
ALGUL VOOLIN KARU PEA.
PÄRAST VESTAN OTI KEHA —
SEDA ON JU LIHTNE TEHA.

VARSTI VALMIS OTT MUL PUUST.
«TORE!» KOSTAB VENNA SUUST.
KIIRESTI TEEN MESITARU,
ET SAAKS SÜÜA MINU KARU.

KAIDO METSA,
Tartu 7. Keskkooli III-a klassi
õpilane

PÄIKESEKELL

Möödunud suvel käisin isa ja emaga matkal Saaremaal ja Muhemaal. Väga meeldis mulle Mihkel Ranna dendraarium. Dendraarium on niisugune park, kus kasvab palju mitmesuguseid puid. Kõik need puud oli Mihkel Rand ise istutanud. Mihkel Ranna aias oli tema enda valmistatud päikesekell. Mul tekkis mõte ka ise päikesekell meisterdada. Kui Saaremaalt koju tagasi jõudsin, hakkasin kohe pihta. Puust aluse külge lõin naelttega hobuse-raua — nii sain valmis numbrilaua. Siis lõin aluse keskele suure naela, mis oli osutiks. Naela vari pidi kellaaega näitama. Kinnitasin kella kõrge puki peale ja viisin õue päikese kätte. Siis hakkasin numbreid märkima. Ootasin, kuni vanaisa seinakell

näitas täpselt 11, siis tõmbasin naela varju kohta kriipsu ja kirjutasin 11. Tunni aja pärast oli naela vari edasi nihkunud. Tõmbasin varju kohta jälle kriipsu ja kirjutasin 12. Minu arvates see kell just väga ilus ei tulnud, võib-olla sellepärast, et kiirustasin. Aga hea meel oli mul oma töö üle siiski.

KULDAR TAVETER,
N. V. Gogoli nimelise
Tallinna 21. Keskkooli
III-d klassi õpilane

«Käisin karjas» — joonistanud Orissaare
Eriinternaatkooli õpilane ANTS SAAR.

MEISTERDAMAS

Kui ma maale sõidan, hakkam alati meisterdama. Maal on vanaisal tore puutööruum. Seal on hõõvelpink, treipink ja igasuguseid hõõvleid ning muid tööriistu. Ka vanaisa armastab seal meisterdada. Hiljuti olin maal ja tegin seal seinaplaadi. Algul valmistasin puust sileda aluse, siis joonistasin pliiatsiga sellele pildi. Pärast põletasin selle pildi sisse ning lakkisin üle. Seinaplaat sai väga ilus. Kinkisin ta emale. Taham vanaisa käest veel palju õppida, et mina ka nii ilusasti oskaksin puutööd teha kui tema.

ÜLLAR PIHO,
Tartu 7. Keskkooli III-a klassi
õpilane

LAEVAD

Plastmassist juustukarpidest, piimapakenditest ja šampoonipudelitest võid endale mängulaevu meisterdada.

Olemisel pildil näed juustukarpidest laeva. Kaks karpi asesta kõrvuti ja ühenda need isoleerpaela või leukoplasti ribaga. Seejärel löika piima pakendkotist nii pikk ja lai riba, et see ulatuks mõlemat karpi katma. Pakendiriba siseääred määri heledavärvilise plastiliiniga ja kleebi riba karpide ümber. Nüüd võta šampoonipudel ja löika sellel ülemine osa ära. Pudeli osa kinnita pehme traaditükiga juustukarbi kaanele. Kaas kleebi plastiliini abil laeva äärte külge.

Alumisel pildil on piimapakendist laev. Pakendi ülaosa löika ära ja sisemus kata õhukese plastiliinikorruga. Kajutiks võta juustukarp ja kleebi plastiliiniga laeva põhja külge. Plastmassist pudelikorgist saad korstna. Korsten kinnita kajutile pliiaatsi või puupulgaga. Nii saad laevale ka masti. Lühem pliiaats või puupulk torika kajuti külge poomiks. Poom, mast ja laevanina ühenda nõõriga. Nõõrile kleebi signaallipud. Ka masti külge kleebi lipp.

Mõlemad laevad võid katta veel õlivärviga. Laevade nimed tee ninaossa õlivärviga.

SENTA KIVISTIK

Joonistanud SENTA KIVISTIK

Maasikamaiais muusträstas

Kersti sõitis vanaema juurde suvitama. «Kui kahvatu see laps on!» kurtis vanaema. «Oli kevadel tükk aega haige,» seletas ema. «Pole viga, küll värsked õhk kosutab,» arvas vanaema. «Loodame!» ütles ema, ohkas ja sõitis linna tagasi, sest homme pidi ta jälle tööle olema. «Heida nüüd ilusti magama,» ütles vanaema õhtul Kerstile. «Kui lapsed öösel hästi välja puhkavad, ärkavad nad hommikul punaste põskedega. Ka maasikamammudel lähevad öö jooksul põsed punaseks, küll sa näed!» Hommikul, kui Kersti ärkas, jooksis ta aeda maasikaid vaatama: kas nende põsed on juba punased? Olid küll! Noppida vanaema neid aga veel ei lubanud. Ütles, et las päike pisut soojendab, sest keskpäeval korjatud maasikad olevat kõige magusamad. Lõunaks sai Kersti taldrikutäie tumepunaseid lõhnavaid maasikaid. Nii need suvepäevad läksid, laps kosus ja maasikad küpsesid. Ja igal

hommikul lippas Kersti aeda vaatama, kui mitu maasikat on oma põsed punaseks maganud.

Ühel hommikul aga tuli Kersti nuttes kööki vanaema juurde, kes parajasti putru keetis.

«Vanaema, kõige ilusam maasikas on katki!» nuuksus Kersti.

«Mismoodi katki?» imestas vanaema. «Kas sa astusid kogemata peale või?»

«Ei astunud! Aga maasika sees on suur auk!» kurtis Kersti. «Tule vaata!»

Vanaema tahtis oma silmaga näha, mis auk see küll niisugune on.

«Siin on linnud kallal käinud!» ütles vanaema, kui ta peenral poolikut marja nägi. «Ja vaata — ka sellel marjal on nokajälgi, ja tollel ka! Ei nüüd aita muud, kui võrgud kohale!»

Hoolega aitas Kersti vanaemal maasikapeenraid võrkudega katta.

Päevad läksid, laps kosus ja maasikad küpsesid.

Aga siis ühel ilusal hommikul jooksis ähmi täis Kersti kööki vanaema juurde ja hüüdis:

«Vanaema, tule ruttu! Lind on võrgus!»

Vanaema ruttas aeda.

Ja mis ta nägi? Maasikapeenral võrgu all peksles muusträstas. Ta oli tiibapidi võrku kinni jäänud, ei pääsenud enam edasi ega tagasi. Kersti aga seisis kõrval ja nuttis.

«Vaat kus maasikamaiais muusträstas!» lausus vanaema.

«Vanaema, ma kardan!» nuuksus Kersti.

«Rumal laps, ta ei tee sulle midagi,» ütles vanaema. «Ta on ju võrgus.»

«Sellepärast ma nutangi, et lind on võrgus!» nuuksus Kersti.

Ettevaatlikult püüdis vanaema muusträstast vabastada. Korraks tuli tal isegi käärid appi võtta ja võrk katki lõigata, sest lind oli rabeldes endale võrgunööri ümber jala põiminud.

See oli läikivmust lind, kollase noka ja väikeste tarkade silmadega.

«Ära talle haiget tee!» palus Kersti.

«Ei tee, ei tee!» rahustas vanaema.

Küllap muusträstaski mõistis, et inimene teda aidata tahab, sest ta ei rabelnud enam, vaid püsis liikumatult vanaema käes.

«Võta söö maasikat!» pakkus Kersti muusträstale ilusat punast marja.

Aga linnule oli nüüd vabadus maasikast magusam: ta sirutas tiibu ja lendas minema.

Nii need suvepäevad läksid. Aga igal hommikul lippas Kersti aeda vaatama, kui mitu maasikat on oma põsed punaseks maganud.

Illustreerinud VALLI HURT

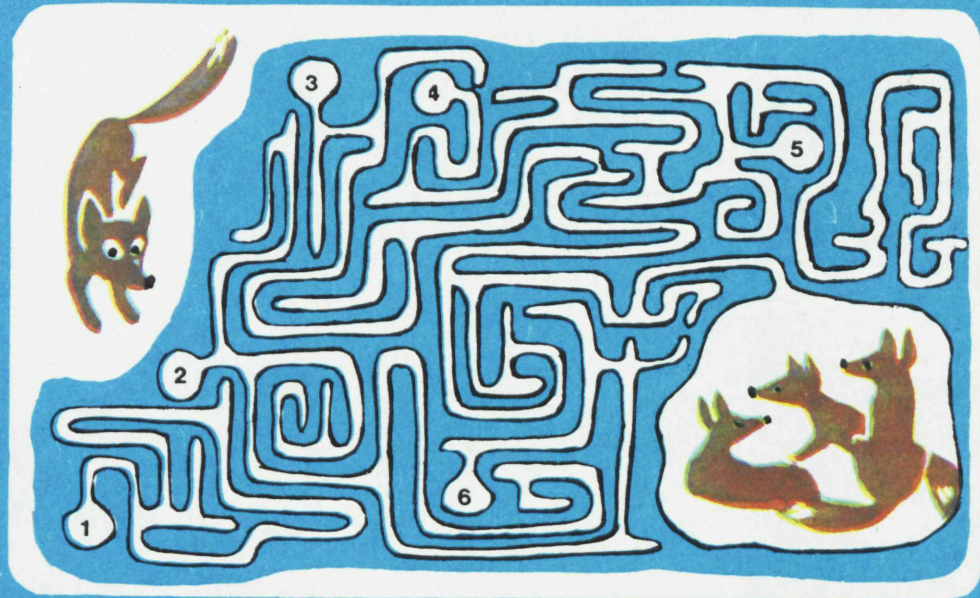

E N V D R N A A A A

KORD TULI LINDUDE JA LOOMADE KOHUS KOKKU, ARUTAS ÜHT PAHATEGU NING TEGI KINDLAKS: „ ! ” KES OLI KOHTUALUNE!

POSIKENE, LÄBI RAUAST, VAHTIS VÄLJA KÖNNILAUAST. AH SIND! ÄRA EEST EI LÄHE! HAAMRIGA LÖIN TALLE PÄHE. (Nael pörandas)

REBASEPOEG TULI KOOPASUU ETTE ILMA VAATAMA. AITA TAL TEISTE JUURDE TAGASI PÄASEDA!

Joonistanud KARIN NIINEPUU

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 7 — 1974, XV aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: V. Koikas, E. Märdi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raigna, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, van. tehniline toimetaja V. Hurf, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolitaju, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 17. V 1974. Trükkida antud 11. VI 1974. Trükiary 62 000. Paber 90 60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,86. MB-05031. Tellimise nr. 1412. EKP Keskmittee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel MARGARITA FUKSI joonistus «Pidulised».

© «Täheke» 1974

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин, 200 001. Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 1412. Тираж 62 000.

**KAUNIS
OLED,
KODUMAA,
MÄNGU-
TÖÖ- JA
ÕNNEMAA!**

Pildistanud EDGAR KASK
ja HILLAR UUSI

**HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231**

